

Yalnızlık Üzerine

– Ayşegül Akdağ Barutçu · 02 Ekim 2017

“Yalnız geldik yalnız göçeceğiz bu diyardan.” İnsanlık var olduğundan bu yana yalnızdır insanoğlu. Yalnızdır derken haşaa “Yalnızlık Allah’a mahsustur.” Benim işleyecek olduğum konu bu değildir. Benim işleyecek olduğum yalnızlık konusu “beşeri” dir. Ne de olsa O’nun yalnızlığı bambaşkadır, hiçbir şeye benzemez. Hiç ilahi yalnızlık ile beşeri Yalnızlık bir olur mu? Gelgelelim doğarken tek başınadır insan. Doğduğu an başlar ağlayışı. Ve doğduğu an başlar yalnızlığı...” doğarken üzerinde ne bir elbisesi vardır, ne de bu eksiklikleri karşılayabilecek bir gücü. Savunmasız, temiz, masum... “Anne” adını verdiğimiz bir melek üstlenir bakımını, korumasını. Onu besler, onu giydiren, onu sevgiyle kendi ayakları üstünde durabilecek yaşa getirir. Büyüdükçe artar endişeleri, korkuları, yalnızlığı... artık başlamıştır onun için bir dünya maratonu. Bir sürü insan girer hayatına, kimileri hayatını güzelleştirirken kimileri karartır. Birisiyle tanışır monoton hayatına renk getirir, aşık olur evlenir. Evlendiği insan içini göremediği için hayallerini göremediği için yalnızdır. Bu aşkın minik bir meyvesi olur, evlerine şenlik gelir derken bir daha bir daha... derken yıllar kayıp gider avuçlarının arasından, çoluk çocuk evlenir kendi dünyalarına taşınır. Kaç kereler gülmüştür, kaç kereler ağlamıştır. Kim anlamıştır onu? Anlatmaya çalışır kendini ömrü boyunca, sayfalarca yazar, tuvallerce işler ama nafi. Herkesin kendi derdine düşmüş olduğu bir dünyada ömür çürüttüğünü er ya da geç öğrenir. Sevaplarının da günahlarının da kendine olduğunu öğrenir. Koca bir ömrün hesabını verecek olan kişinin de kendisi olduğunu anlar. Günün birinde gözlerini sonsuza dek yumduğunda gelir aklına, doğarken yalnız olduğu, yaşarken yalnız olduğu ve şimdi her şeyini burada bırakıp öte âlemlere göçerken yalnız olduğu...